

Paródiák

Farkas Árpád, Eörsi István és Vas István egy-egy művéről

Ne kössétek meg a kezemet,
a gúnyban is van szeretet,
s habár a dalokat én csak zörgöm,
ne haragudjatok rám, könyörgöm.

(Ismeretlen humorista verse)

Farkas Árpád

Szamaras

Fölmárványlanak a füstös kiskocsmák,
bennük márványlik bögő szamarad,
takonnyal hiszed, tiéd a világ,
asztán látod, hogy szamar a lovad.

Micsoda csacsi! Csak márványt evett
megfagyott tűzhelyen; s szalad veled
konyakot inni végre, négy sokat!
S föllelni téged az asztal alatt.

Lehet, hogy majd a szamar kullogó
lábai előtt elolvad a hó,
de sohasem a fagy, és sohasem a ló,
a fölmárványló márvány színű ló.

Eörsi István

Két módszer

Z. elolvasott ötven (50) új hangú verset,
és várta a hatást. Ez volt a negyedik ko-
molyan veendő öngyilkossági kísérlete.
Háromnapos élethaldírc után megmene-
kiült mert: a) kimosták a gyomrát a kör-
házban; b) kimosták az agyát a kör-
házban; c) a versek nem is voltak olyan
rosszak. De főleg azért menekült meg,
mert e novella tézise az, hogy az egyik
ember gyorsan ölé méreggel akarja magát
elpusztítani, s ez sohasem sikerül, csak
majdnem, a másik lassan pusztítja magát,
s ez mindig sikerül majdnem. Z. tudta,
hogy a minél majdnemebb majdnem el-
éréséhez egész szellemi és erkölcsi életünk

majdnemség szférájába kell jutnia, tehát
nem halhat meg sem a majdnem jó, sem
a majdnem rossz verstől.

Ezzel szemben A. célravezetőbben mó-
szerolt. E másik módszer lényege az volt,
hogy A. előbb szívbjait szerzeit magának,
majd állandó ivással, éjszakázással, szeret-
kezéssel, kártyázással és novellairással
olyan helyzetet teremtett, amelyet nem
lehetett túlélni, mert: a) a szívbjai halálos
betegség; b) az ivás, éjszakázás, kártyázás,
novellairás szintén halálos betegség; c) az
ember előbb-utóbb úgylis meghal.

Z. nem ment el A. temetésére, mert
őszrinte a halál majdnem olyan mint az
élet, és végül is a majdnem és a majdne-
mebb és a legmajdnemebb lényegében
nem több mint majdnem.

Ez egy novella. Majdnem.

Vas István

Csak azt igen

Izét mondtunk — és azt is kimondtuk
[számtalanszor már,
Nevét mondtuk, pontosan mint szervet,
[mint elküldést,
Közös szülőhelyünk nevét, a lányokét,

[szüzek,
Ringyók perselyeit, víg füttyszóval, hó
[imával
Hívott nőiségét, felemelő, zamatos, ízes
Nedvét, melegét, bódulatát, kétszótagú
Nevét kimondtuk nemegyszer már,
[sokszor már, azt a szót,
Ami még melegebb táj is.

Az volna jó muri,
Túl bugyikon, udvarláson, túl az üres

[duma
Határain, tátva maradt szájam mögött,
[mindig
Csak ezt mondtam, mondtad, mondták,
[mondtuk, igen, csak ezt.